

Intro

ห้องทั้งห้องจ๋ำเย็นด้วยแอร์อุณหภูมิต่ำ มีเพียงแค่น้ำตาและลมหายใจเท่านั้นที่อบอุ่น หากแต่มันก็ไม่มากพอที่จะห่มหัวใจให้คลายหนาวได้ ความปวดร้าวที่กัดกินหัวใจ รวากับถูกแช่ด้วยน้ำแข็ง มันเริ่มจากความเย็นเฉียบสุดบรรยาย สู่วิถีความซาหริ่มในแบบที่เธอไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน เธอหลอกตัวเองว่าไม่รู้สึกรู้เจ็บปวด ทั้งที่ในความเป็นจริง มันก็ยิ่งเจ็บแปลบอยู่อย่างนั้น

ขวดเหล้าวางอยู่ไม่ไกล เรียงกันตามลำดับระยะเวลาที่ถูกดื่ม เธอรู้ว่าตัวเองดื่มหนักขนาดนั้นได้อย่างไร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าดื่มเพื่อให้ตัวเองรู้สึกเมามา याเพื่อให้ทุรนทุรายด้วยความถวิลหาใครบางคน

เพลงจากกล่องดนตรีดังแว่วมาจากที่ไกลแสนไกล ไชลานหมูนเพียงไม่กี่วินาที แต่เสียงนั้นบรรเลงรื่นรมย์ราวกับซั่วนิรันดร์...

บทที่ 1

When We First Met

เสียงพูดคุยดังผ่านห้วงอากาศที่เย็นยะเยียบ บานกระจกหน้าต่างพราว
ด้วยหยดน้ำ ช้างนอกฝนกำลังตกหนัก ทุกอย่างจมอยู่ภายใต้ความเปียกโชก
ทิพย์วารีนั่งเหม่อมองทุกสิ่งรอบกาย ปล่อยให้สภาวะของสิ่งต่างๆ ไหลเคลื่อน
ผ่านตัวเธอไปอย่างช้าๆ

เข้ามาทำงานวันที่สอง ความตื่นเต็นลดลงไปบ้างแล้ว ย้อนกลับไปคิดถึง
เมื่อวาน ทิพย์วาริจำได้ว่าตัวเองตื่นเต็นมากแค่ไหน สังคมผู้คนในมหาวิทยาลัย
ไม่เหมือนกับที่นี่

มันต่างกันโดยสิ้นเชิง...

ที่นั่น...ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ต่อให้ดูดีมากแค่ไหน แต่ทุกคน
ก็ยังขาดเสน่ห์บางอย่างไป ทิพย์วาริไม่เคยรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่วัยรุ่นมหา'ลัย
ไม่มี แต่ตอนนี้เธอคิดว่ารู้แล้ว มันคือความน่าหลงใหลของวัยทำงาน

พนักงานออฟฟิศ การแต่งกายที่ดีและสุขภาพ การทำงานอย่างตั้งใจ
ถึงแม้จะพูดคุยกันมากพอๆ กับที่ใช้เวลาทำงานก็ตามที แต่ทิพย์วาริคิดว่า
มันก็ดีกว่าการนั่งเรียนในห้องท่ามกลางเพื่อนที่ว่างเปล่าอยู่ดี

ว่างเปล่า...เพราะเธอไม่สนิทกับใครเลย

เพื่อนตอนที่นั่งเรียน ไม่เป็นเพื่อนตอนกลับบ้าน และคาดหวังเมื่อเธอ
เรียนจบ ทุกคนจะกลายเป็นคนอื่นโดยสมบูรณ์ เป็นแบบนี้มาตั้งแต่สมัยมัธยม
อย่างไรก็ตามทิพย์วาริชอบที่มันเป็นแบบนี้

ลืมเรื่องชีวิตวัยเรียนไป เปลี่ยนมานั่งมองคนคุยกัน อ่านริมฝีปากที่ขยับตามรูปคำ ฟังเสียงหัวเราะดังแทรกเป็นบางครั้ง และจู่ๆ ก็ไม่ได้ยินใครพูดอะไรเลย กลีบปากทุกคู่ปิดสนิท บทสนทนารอบข้างเงียบลงเหมือนระบบการทำงานขัดข้อง หรืออาจคล้ายกับเครื่องเสียงที่ถูกถอดปลั๊กออกอย่างกะทันหัน เกิดอะไรขึ้น ทำไมทุกคนถึงได้เงียบ ไม่มีแม้แต่เสียงกระดากหรือปากกา

แทบหมดสิ้นความสงสัย เพียงแค่ทิพย์วารีมองตรงไปยังประตูทางเข้าภาพของผู้หญิงที่มีส่วนสูงราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรขึ้นไป รูปร่างดีจนน่าอิจฉา ผิวขาวเนียนอมชมพู หน้าตาสวยกว่านางเอกดั่งๆ ในละครหลังข่าวค่า หากให้หาคำจำกัดความเพียงแค่นี้ประโยค เธอคงนึกออกเพียงแค่ว่า *สวยเหมือนเทพธิดา*

สวยมากถึงขนาดนั้น...ไม่เกินความจริงเลย

"ปราย นี่คุณเปลว บอสของเรา" ภาพพิมพ์บอกนักศึกษาสาวที่เอาแต่นั่งเหม่อมองอากาศ จนกระทั่งสุภาพสตรีที่อยู่จุดสูงสุดของบริษัทมายืนอยู่ต่อหน้าก็ยังไม่รู้ตัว

"ปราย!" ภาพพิมพ์เรียกเสียงดังขึ้นพร้อมทั้งสะกิดแขน

"คะ?" ทิพย์วารีสะดุ้ง หันไปมองพนักงานรุ่นพี่ด้วยความงุนงง แต่สิ่งที่สร้างความตกตะลึงให้เธอมากกว่า คือผู้หญิงที่เธอเพิ่งนึกแอบชมในใจตอนนี้มายืนอยู่ที่หน้าโต๊ะทำงานของเธอ

ตั้งแต่เมื่อไหร่...เธอเองก็รู้ตัวเหมือนกัน

"สวัสดิ์ คุณเปลวคะ คุณเปลวคือบอสของเรา" ภาพพิมพ์ย้ำอีกครั้ง พลังหันไปส่งยิ้มให้เปลววรีที่กำลังยืนมองนักศึกษาสาวด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"สวัสดิ์คะ" ทิพย์วารีเรียกมือไหว้ 'คุณเปลว' แล้วยิ้มเจื่อนๆ ทั้งประหม่าและก้อเขิน

ใบหน้าของคนที่กำลังมองมา สายตาคู่ นั้นให้ความรู้สึกอันตราย เธอกำลังวางตัวไม่ถูก

"สวัสดิ์คะ ทำงานวันแรกใช่ไหม ไม่เคยเจอกันมาก่อนเลย" เปลววรี

ถามด้วยน้ำเสียงหวานน่าฟังของเธอ

"วันที่สองค่ะ ปรายมาทำงานในโครงการสทิจฯ มหาลัยส่งมาค่ะ"
ทิพย์วารีตอบ ก้มหน้าหลบสายตาของคนที่อยู่ในตำแหน่งสูงกว่า

"ก้มหน้าเวลาคุยกัน คู่สนทนาลำบากใจนะค่ะ" เปลลรวรีพูดหยอก
เมื่อนักศึกษาสาวเอาแต่ก้มหน้าหลบตาเธอ

"ขอโทษค่ะ ปรายไม่ได้เจตนาให้เป็นอย่างนั้น" ทิพย์วารีรีบพูดเมื่อถูก
อีกฝ่ายตำหนิกลายเป็น

"ไม่เป็นไร แล้วงานยากไหมคะ พี่เลี้ยงสอนงานดีไหม" เปลลรวรี
เหลือบตามองภาพพิมพ์ แล้วตั้งคำถามให้ทิพย์วารีตอบ

"ปรายยัง...เอ่อ" ทิพย์วารีอ้าอึ้ง เหตุเพราะเมื่อวานทั้งวันหมดไปอย่าง
ไร้ประโยชน์ ภาพพิมพ์ไม่ได้สอนงานอะไรให้เธอเลย เพียงแค่ให้วุ่นให้เธอ
ช่วยจัดเก็บเอกสารทั่วไป แล้วก็เอาแต่นั่งคุยกับเพื่อนพนักงานคนอื่นๆ เมื่อถูก
เจ้านายตั้งคำถามอย่างนี้ เธอจึงไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี ถ้าให้โกหกออกไป
นั้นก็ไม่ใช่นิสัยของเธอเลย

"ว่ายังไงคะ คำถามยากเกินไปหรือไง" เปลลรวรีถามย้ำ

"พี่พิมพ์ใจดีค่ะ แต่ปรายยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร ปรายจะพยายามเรียน
รู้ให้มากกว่านี้นะค่ะ" เมื่อตอบตามตรงไม่ได้ เธอจึงตอบเลี่ยงไปให้พอใกล้เคียง

"ตั้งใจทำงานนะค่ะ ฉันอยากได้รับความร่วมมือที่ดีจากพนักงานทุกคน
เข้าใจใช่ไหมคะ" เปลลรวรีรู้หรือกว่าอีกฝ่ายตั้งใจตอบไม่ตรงคำถาม หากแต่เธอ
คร้านจะไล่บี้ให้ใครต้องอึดอัด

"เข้าใจค่ะ" ทิพย์วารีตอบและหลังจากนั้นเปลลรวรีก็เดินจากไป

วันทั้งวันนับจากสิ้นฉากของบทสนทนา ทิพย์วารีแทบไม่มีสมาธิจดจ่อ
ต่อสิ่งอื่นใด เพราะเอาแต่นั่งคิดถึงเปลลรวรี เธอนึกไม่ออกเลยว่าทำไมสมอง
ถึงได้มีแต่ใบหน้าของหล่อนล่องลอยอยู่ในนั้น นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนที่ขโมย
จินตนาการ ผูกขาดอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว และเธอไม่อาจสั่งสมองให้เปลี่ยนไป
คิดถึงเรื่องอื่นได้

หลังเลิกงาน สายฝนที่บ้าคลั่งได้ล้าลาจากไปแล้ว แต่ฟ้ายังคงเป็น สีเทาเข้มไม่จางหาย ทิพย์วารีย์ไม่มีอุปกรณ์สำหรับกันฝน ร่มหลายคันที่ทาง บริษัทมีไว้ให้พนักงานยืมกลับบ้านก็หมดไปจากกล่องเก็บตั้งแต่สิบนาทีก่อน แม้บ้านบอกกับเธอว่าอย่างนั้น คงเป็นเพราะเธอลงมาช้าเกินไป

คงไม่ตกอีกแล้ว เธอคิด

ระยะทางจากบริษัทไปจนถึงสถานีรถไฟฟ้าห่างกันประมาณหนึ่งกิโลเมตร พนักงานบางส่วนเดินไปพร้อมกันเป็นกลุ่ม บางส่วนติดรถเพื่อนคนอื่นไป และบางส่วนขับรถส่วนตัวมาเอง ทิพย์วารีย์ยังไม่สนิทกับใครเป็นพิเศษ เธอจึง ไม่รู้ว่าควรเดินไปพร้อมใคร รุ่นพี่เพียงคนเดียวที่พอจะสนิทกันบ้างเล็กน้อย อย่างภาพพิมพ์ก็กลับพร้อมแฟนหนุ่มที่มารอรับและไปคนละทางกับเธอ ด้วยมารยาทและความเกรงใจ ทิพย์วารีย์จึงไม่อยากรบกวน

"ป้านี่แล้ว ทำไมถึงยังไม่กลับบ้าน รอใครอยู่หรือคะ" เสียงที่เคยได้ยิน เมื่อตอนช่วงสายดั่งขึ้นอีกครั้งจากด้านหลัง ทิพย์วารีย์หันกลับไปมอง เธอ พบกับคนที่วนเวียนในความคิดของเธอจนไม่เป็นอันทำงาน นั่นไม่ใช่ ความผิดของหล่อน หากแต่เป็นความฟุ้งซ่านที่ไร้เหตุผลของเธอเอง

"ไม่ได้รอคะ ปรายกำลังจะกลับพอดี" ทิพย์วารีย์รีบตอบ

"แล้วกลับยังงัยคะ บ้านอยู่ไกลไหม" เปลวรวิธาม

"ไม่ไกลคะ นั่งรถไฟฟ้าไปลงที่สถานีต้นทาง แล้วเปลี่ยนไปนั่งรถ ประจำทาง ถ้าการจราจรไม่แย่มาก สักหนึ่งชั่วโมงก็ถึงบ้านแล้วคะ" ทิพย์วารีย์ บรรยายการเดินทางของเธอในแบบสั้นๆ

"เวลารวมทั้งหมดคือหนึ่งชั่วโมง หรือแค่เวลาในการนั่งรถประจำทาง เท่านั้นคะ หนึ่งชั่วโมงที่ว่า" เปลวรวิธามฟังแล้วลองคิดภาพตาม เธอเดาว่าที่พัก ของทิพย์วารีย์นั้นอยู่ค่อนข้างไกล

"แค่เวลาในการนั่งรถประจำทางคะ" ทิพย์วารีย์บอกไม่หมด เธอยัง ไม่ได้นับเวลาเดินเท้าอีกสิบนาทีก่อนด้วย บ้านของเธออยู่ลึกเข้าไปในซอย จำเป็น ต้องเดินเข้าไปลึกพอสมควรกว่าจะถึงปลายทาง

"นี่กำลังเตรียมเดินไปสถานีรถไฟฟ้าใช่ไหมคะ"

"ใช่ค่ะ"

"ฉันติดรถฉันไป คุณจะได้ประหยัดเวลา"

คำชวนจากเปลวรีมีอำนาจมากพอที่ทิพย์วารีจะไม่กล้ากล่าวคำปฏิเสธ เธออาจเกรงใจ แต่นั่นคือน้ำใจจากนายจ้าง เธอควรรับไมตรีนั้นเอาไว้ อย่างน้อยก็ได้ประหยัดเวลาในการเดินทางกลับบ้าน

อีกอย่าง...ยังไม่เป็นการขัดใจเปลวรีด้วย

นั่งรถไฟพามาจนสุดสาย ใช้เวลาเพียงสามสิบนาทีในขบวนรถที่เรียกได้ว่าด่วน (เกือบ) พิเศษของกรุงเทพฯ ต่อด้วยรถประจำทางคันสี่เหลี่ยม ทิพย์วารีโชคดีได้ที่นั่งใกล้ประตูทางออก รับช่วงต่อจากคนที่เพิ่งลงจากรถไป เมื่อสักครู่ แอร์เย็นฉ่ำทำให้คนเหนื่อยจากงานผ่อนคลายลิบระหว่างทาง

การจราจรไม่แย่มากนัก ถนนบางช่วงโล่ง รถเคลื่อนที่ได้อย่างอิสระ ไร้สัญญาณไฟสีแดงขวางคัน ทิพย์วารีตื่นก่อนถึงที่หมายเพียงสองป้ายรถเมล์ เป็นไปโดยสัญชาตญาณของคนที่ใช้บริการมาอย่างชำนาญ เธอคิดแบบนั้น

เดินเท้าด้วยความเร็วจนเกือบกลายเป็นวิ่ง ทิพย์วารีกลับถึงบ้านก่อนครบสิบนาทีของการเดินทางแบบปกติ ไฟสีเขียวอมส้มส่องนวลตาจากเพดานระเบียง

แม่มั่งรออยู่ตรงระเบียงนั้น ฝ้ามองด้วยสายตาอ่อนกั่วงวล รอยยิ้มโล่งใจ ประดับบนใบหน้าที่ผ่านร้อนผ่านฝนมาหลายสัปดาห์

"สวัสดีค่ะแม่" ทิพย์วารีเข้ามาในเขตบ้าน แม่ลงมารับถึงหน้ารั้วสีขาวพร้อมกุญแจและสายคล้องโซ่ขนาดเหมาะสมมือ ใช้ล็อกเพื่อความปลอดภัยเบื้องต้นของสองชีวิตที่อาศัยอยู่ที่นี่

"ทำไมไม่นั่งแท็กซี่เข้ามา มีดแล้วไม่ควรเดิน" รั่มภักถามกึ่งตำหนิลูก เธอไม่สบายใจนักกับการที่ลูกเดินเข้าซอยมืดๆ มาเพียงลำพัง

"เปลืองนะแม่ เดินมาแป็บเดียวเอง ได้ออกกำลังกายด้วยใจ" ทิพย์วารีพูดหัวเราะกลบเกลื่อน เธอรู้ว่าแม่เป็นห่วง

"เก็บไว้ไปออกตอนเช้า วิ่งไปทำงานเลยก็ได้ปราช จะก็ร้อยเมตรแม่ก็ไม่ว่า แต่ค่าๆ มีดๆ แม่ขอ" รัมภามองหน้าลูก เธอกล่าวอย่างจริงจัง "พุงนี้ถ้ากลับค่า อย่าทำแบบนี้อีก"

เรื่องออกกำลังกาย ข้ออ้างหาทางเอาตัวรอดทั้งนั้น ทำให้คนเป็นแม่จะไม่รู้ และเพราะรู้...มันถึงเป็นข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้น

"รับทราบค่ะแม่" ทิพย์วาริแกล้งหัวเราะอีกครั้งเพื่อให้บรรยากาศผ่อนคลายลง "อย่าขมวดคิ้วสิ แม่ดูเหมือนคุณยายพันปีทั้งที่ยังไม่แก่เลย"

คำชมแปลกๆ เรียกรอยยิ้มจากรัมภาได้ทันที เหมือนเธอถูกบอกว่า 'แก่' รวากับคนอายุพันปี ถ้าหากตีความไม่ผิดก็คงถูกต้องตามนั้น

"ขึ้นบ้านได้แล้ว แม่เตรียมข้าวไว้ให้ในครัว กินเสร็จค่อยอาบน้ำ พักผ่อน" รัมภาดัดบท

สองร่างเดินทิ้งห่างจากรั้วสีขาว กลับเข้าบ้านหลังขนาดกะทัดรัด แสงไฟออร์มัลไลต์ดูอบอุ่นท่ามกลางความมืดของซอยเล็กๆ ที่เงียบสงบ

มือค่าที่มีเพียงสองคน แก้อีสามตัว ว่างเปล่าหนึ่งที่นั่ง แต่ทิพย์วาริก็ยังรู้สึกว่ามันไม่เคยว่างเปล่าถึงเพียงนั้น รวากับว่าเมื่อวานที่ผ่านมา เจ้าของแก้อ้อยยังคงอยู่ร่วมกันในบ้านหลังนี้

บทสนทนาวันเก่าก่อนยังคงย้อนกลับมาแว่วอยู่ในหัว เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าใครบางคนจะไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกแล้ว

"คิดถึงนะคะแม่" หาใช้คำบอกกล่าวถึงบุคคลที่นั่งอยู่ตรงข้าม สายตาของทิพย์วาริมองผ่านความเปล่าโล่ง ไม่มีสิ่งใดให้มองเห็น

"คิดถึงเหมือนกัน" คนเป็นแม่ตอบ หัวงออารมณ์โยเยหาไม่ต่างกัน ต่างเพียงแคเธอเข้าใจโลกมากกว่าลูก

"แม่..."

"อะไร" รัมภาถาม

"ปราชจะตั้งใจทำงาน พอเงินเดือนของเดือนนี้ออก ปราชจะให้แม่หมดเลย" ทิพย์วาริพูด

รัมภายิ้ม พุดหยอก "ให้ถึงสิ้นเดือนค่อยว่ากัน ถึงไม่ให้ แม่ก็จะยึดหมด"

อยู่ดี"

รอยยิ้มระหว่างคู่สนทนาเบ่งบานอีกครั้ง มีข้อดำเนินไปท่ามกลาง
เรื่องราวระหว่างวันที่ทิพย์วารีเก็บมาแล้วให้แม่ฟัง เธอเล่าทุกอย่าง ไม่เว้น
แม้แต่เรื่องที่ได้เจอเปลวรวี

เจ้านายใจดีที่อุตสาหกรรมมาส่งเธอถึงสถานีรถไฟฟ้า...

บทที่ 2

Rumors

ในวันถัดมา...ตกเย็น พี่ครีมี เมฆสกปรกปกคลุมจนมองไม่เห็น ดวงอาทิตย์

มันเป็นอีกวันที่ท้องฟ้าไม่เข้าข้างการเดินทางกลับบ้าน ทิพย์วาริ ยังคงไม่มีร่มในมือ มองไปในถังใส่ร่มสงเคราะห์สำหรับพนักงานก็ว่างเปล่า เหมือนกับเมื่อวาน

โชคไม่เข้าข้างอีกแล้ว

จู่ๆ ก็รู้สึกไม่เป็นมิตรกับสายฝน ทั้งที่เคยชอบมาก่อนหน้านั้น อารมณ์ร้อน ไม่เย็นชื่นเหมือนกับหยดน้ำที่โปรยลงมา ทิพย์วาริกังวล กลัวแม่เป็นห่วง

ฝนตกหนักขนาดนี้ เธอจะโผล่สี่ระยะพ้นจากอาคาร จะกลับบ้านได้อย่างไร

ไม่อยากเรียกรถรับจ้างผ่านแอปพลิเคชันสี่เขียว ไม่อยากเสียค่าแท็กซี่ เกินหลักร้อย ความอยากประหยัดทำให้เธออดทนรอ

และไม่อาจรู้...ว่าจะต้องรอไปถึงเมื่อไหร่

"เจอคุณอีกแล้ว" ดังมาจากด้านหลัง ทิพย์วาริรู้โดยทันทีว่าใครพูด

เสียงของเปลวรวี...เจ้านายคนสวยที่เธอเอาไปไม่กล้าให้แม่ฟัง

หันกลับไปยิ้มให้เหมือนคนไม่เต็มใจ แต่ไม่ใช่...เธอแค่ตื่นตื่นที่ได้

เจอกันอย่างใกล้ชิดอีกครั้ง นับเป็นวันที่สอง แต่ทิพย์วาริกลับรู้สึกประหม่า ไม่น้อยกว่าวันแรก

"สวีสวีคะ" ทิพย์วารีกล่าวทักทาย

"วันนี้ฝนตกหนัก คุณกลับยังงัยคะ"

คนถูกถามได้แต่ยิ้ม คิดคำตอบ เพราะแม้แต่ตัวเธอเองก็ยังหาคำตอบให้กับสถานการณ์นี้ไม่ได้

"รอให้ฝนหยุดแล้วค่อยไปขึ้นรถไฟฟ้าคะ" คงต้องเป็นอย่างนั้น ทิพย์วารีไม่มีแผนอื่น การเรียกหารถรับจ้างเป็นสิ่งสุดท้ายที่เธอคิดจะทำ

เปลวรวีส่งยิ้มบาง สายหน้าน้อยๆ แล้วพูด "ไม่หยุดหรือคะ จนกว่าจะตึกตื่น ฝนนี้จะตกตลอดทั้งคืน ฉันรู้"

มีแนวโน้มว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง ทิพย์วารีพยายามไม่คิด แต่เธอก็เห็นตามสภาพอากาศว่าเปลวรวีน่าจะพูดถูก

"ติดรถฉันไปลงที่สถานีเหมือนเมื่อก่อนไหมคะ ฉันกำลังจะกลับพอดี" เปลวรวีถาม

อีกแล้วหรือ ทิพย์วารีคิด เธอเกรงใจ

"ไปกันเถอะคะ ก่อนที่รถจะติดไปมากกว่านี้" เปลวรวีไม่รอฟังคำตอบ หากแต่เดินนำ โดยวางมือตะบ่าของทิพย์วารีเบาๆ เป็นเชิงให้เดินตามไปทางเดียวกัน

ท้ายที่สุด...ทิพย์วารีก็ต้องยอมตกลงไปด้วยโดยุษณี

สองชั่วโมงในรถยุโรปคันหรู กลิ่นน้ำหอมจากเรือนกายคนขับ อบอุ่นกลุ่มละมุนที่สุดในความคิดของทิพย์วารี เธอนั่งเบาะข้างเจ้านายที่กำลังตั้งใจขับรถ ข้อตกลงที่บอกว่าจะขอลงแค่สถานีรถไฟฟ้าเป็นอันถูกยกเลิกไปโดยปริยายเมื่อฝนตกลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา

ขณะที่ถนัดเดี๋ยวจะถึงบันไดเลื่อนขึ้นไปบนสถานี เปลวรวีบอกว่าถ้าลงไปต้องเปียกแน่ จึงเลือกขับรถผ่าน และถามเธอว่าบ้านอยู่ที่ไหนแน่นอนว่าเจ้านายคนสวยไม่ยินยอมรับฟังข้ออ้างใดจากเธอ สุดท้ายเธอก็ต้องเป็นฝ่ายยอมให้หล่อนขับมาส่ง

"เลี้ยวซ้ายข้างหน้า ขับตรงเข้าไปเรื่อยๆ ก็ถึงแล้วคะ" ทิพย์วารีบอก

เส้นทาง

"ชอยนี่นะคะ" เปลวรวีห่มุนพวงมาลัย หักเลี้ยวเข้าชอยฝั่งซ้ายมือตามคำบอก ถนนมืดสลัวไม่สว่างนัก บ้านเรือนตั้งอยู่ห่างกันพอสมควร ดูแล้วไร้ซึ่งความปลอดภัยสิ้นดี เธอมองนักศึกษาสาวด้วยหางตาพรางคิดว่า หล่อนจะทำอะไรหากต้องกลับบ้านอย่างนี้ทุกวัน แล้วตอนเช้านั้นหล่อนไปทำงานด้วยวิธีใด หากให้เธอเดา คิดว่าทิพย์วารีคงเดินไปขึ้นรถประจำทางที่หน้าปากชอย เพื่อไปต่อรถไฟฟ้า แล้วเดินเท้าตรงเข้าบริษัท

"คุณเดินกลับบ้านอย่างนี้ทุกวันเลยหรือคะ"

"ค่ะ ต้องเดิน" ทิพย์วารีตอบ

"ไม่มีคนรับส่งเลยหรือคะ" เปลวรวีถาม รอฟังคำตอบ

"ไม่มีค่ะ คุณพอเคยไปส่ง แต่ตอนนี้คุณพอไม่อยู่ เลยไม่มีใครไป"

ทิพย์วารีบอก

"คุณพอไปไหนละคะ ถึงไม่ไปส่ง"

"เพิ่งเสียเมื่อสองเดือนที่แล้วนี่เองค่ะ" ทิพย์วารีตอบด้วยรอยยิ้มกลบเกลื่อนความคะเนิงหาที่มีต่อพ่อ

"อา...ฉันเสียใจด้วยนะคะ ไม่น่าถามคุณเลย" เปลวรวีหน้าเงื่อนตระหนักได้ว่าตัวเองเพิ่งถามในสิ่งที่ไม่สมควร

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ไม่ใช่ความลับอะไร"

"แล้วรถของคุณพ่อละคะ ทำไมคุณไม่ขับไปทำงาน" เปลวรวียังคงอยากรู้ เธอคิดว่าถนนหนทางแถวนี้ไม่ควรจะมีใครมาเดินเฉิดฉายล่อใจและไม่สบายใจ หากลูกน้องของเธอจะทำเช่นนั้น

"ขายไปแล้วค่ะ เรามีเรื่องต้องใช้เงิน" ทิพย์วารีตอบไปตามความจริง "คุณเปลวจอดที่บ้านหลังถัดไปเลยคะ ถึงแล้ว"

"รับทราบค่ะ" เปลวรวีชะลอจอดรถที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง เธอมองผ่านรั้วสีขาวเข้าไปด้านใน ตัวบ้านมีขนาดไม่ใหญ่มาก บ้านไม้ชั้นเดียวสีขาวสะอาดตากยกสูงจากพื้นดินเล็กน้อย แสงไฟสีส้มอ่อนลอดผ่านกระจก มีหญิงวัยกลางคนหน้าตาทำทางดูใจดียืนกอดคอรออยู่ที่ระเบียงบ้าน

"ขอบคุณมากนะคะ คุณเปลวใจดีกับปรายมากจริงๆ" ทิพย์วารีย์ก้มมือไหว้
"ด้วยความยินดีค่ะ น้าแม่คุณไช้ไหมคะ" เปลววิ่งมองออกไปนอก
กระจกรถ หญิงวัยกลางคนเดินถือร่มออกมาขึ้นซีดีรื้อ เธอก็กดลดกระจกลง
เพื่อให้ทิพย์วารีย์ได้พูดคุยกับคนข้างนอก

"ค่ะ แม่ของปรายเอง" ทิพย์วารีย์ตอบ แล้วหันไปพูดกับแม่ของเธอ
"สวัสดิ์ค่ะแม่" เธอไหว้แม่

"มากับใครนะปราย" รัมภาถามลูกสาวที่มาพร้อมคนแปลกหน้า เธอ
เปิดประตูรื้อแล้วเดินเข้าไปใกล้รถ

"นี่คุณเปลว เจ้านายของปรายค่ะแม่ ฝนมันตก คุณเปลวเลยมาส่ง"
ทิพย์วารีย์ช่วยไขข้อสงสัยของแม่ คาดว่าแม่ต้องนึกออกเพราะเธอเคยเล่า
ให้ฟังแล้ว

"สวัสดิ์ค่ะคุณแม่" เปลววิ่งเรียก 'แม่' ตามทิพย์วารีย์ เพราะเธอเองก็
ไม่รู้ว่าจะควรต้องใช้สรรพนามไหน

"สวัสดิ์ค่ะคุณเปลว ขอขอบคุณมากนะคะที่มาส่งปราย คุณทานอะไร
มาหรือยังคะ เข้ามานั่งพักก่อนก็ได้ค่ะ ทานข้าว ต้มน้ำเย็นๆ ให้ชื่นใจ อีกสักพัก
ค่อยกลับ" รัมภาเอ่ยชวน เธอรู้สึกถูกชะตากับเจ้านายของลูกตั้งแต่แรกเห็น

"แม่...มีดแล้ว คุณเปลวคงต้องรีบกลับนะคะ" ทิพย์วารีย์เตือน เมื่อแม่
ชวนเจ้านายให้เข้าไปนั่งในบ้าน แต่นี่เปลววิ่งก็เสียเวลามากพอแล้ว

"ไม่รีบหรอกค่ะ รู้สึกว่าคอกแห้งนิดหน่อย ถ้าได้ต้มน้ำสักแก้วคงดีขึ้น"
เปลววิ่งพูด

รถยนต์คันงามของเปลววิ่งเคลื่อนเข้ามาจอดในเขตบ้าน ภายใต้อ
การต้อนรับอย่างดีจากเจ้าของบ้านที่แสนมีมิตรไมตรี เธอเดินเข้ามาด้านใน
พบว่าสิ่งของทุกอย่างถูกจัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบ บ้านหลังนี้ได้กว้าง
มากนัก กะด้วยสายตาก็พอเดาออกว่าสร้างไว้รองรับผู้อาศัยเพียงไม่เกินสี่คน
และดูเหมือนว่าทิพย์วารีย์จะอยู่กับแม่แค่สองคนเท่านั้น

"น้ำค่ะ" รัมภาเดินถือแก้วน้ำมาวางบนโต๊ะในห้องรับแขก

"ขอบคุณค่ะ" เปลววิ่งกล่าว ก่อนจะยกแก้วขึ้นดื่ม

"ทานข้าวมาหรือยังคะ คุณเปลวหิวไหม" รัมภาถาม

"ยังเลยคะ หิวอยู่เหมือนกัน เดี่ยวว่าข้ากลับจะแวะซื้ออาหารแช่แข็งจากร้านสะดวกซื้อไปทานที่คอนโดฯ" เปลววีตอบ

"โอ...ไม่ดีหรอกค่ะ อาหารแช่แข็งนะไม่สดใหม่ ถ้าคุณเปลวไม่รังเกียจทานด้วยกันที่นี้ก็ได้นะคะ ได้เวลามื้อเย็นของบ้านนี้พอดี" รัมภาถือโอกาสชวนอีกครั้ง

"แม่..." ทิพย์วารีไม่เข้าใจเลยว่าแม่ของเธอจะหวังรังเปลววีไว้ทำไม ไม่ใช่ว่าเธอไม่สะดวกใจ หรือไม่อยากให้หล่อนร่วมโต๊ะด้วย แต่เธอวางตัวไม่ถูก เธอกลัวเปลวทำอะไรไม่ดีต่อหน้าเปลววี

"ถ้าคุณแม่ไม่รังเกียจ เปลวก็ยินดีร่วมทานมื้อค่ำที่นี้ค่ะ"

สุดท้ายอาหารค่ำก็มีแขกกิตติมศักดิ์นั่งร่วมโต๊ะด้วย ทิพย์วารีแอบมองเปลววีตลอดมื้ออาหาร เธอคิดว่าบุคลิกของเปลววีนั้นน่าหลงใหล อ่อนหวาน เป็นผู้ใหญ่

เปลววีอาจเป็นใครสักคนที่ผู้หญิงที่ชื่นชอบเพศเดียวกันทุกคนจะโหยหา

"เจ้านายของปรายน่ารักมาก แม่ชอบเธอนะ" รัมภาบอกลูกสาว หลังจากทีเปลววีเพิ่งกลับไปได้สักพัก

"แม่ถึงรังเธอให้อยู่บ้านเรานานๆ แม่ใจร้ายมากนะคะ ปรายนี่เกร็งไปหมดเลย" ทิพย์วารีพูดด้วยน้ำเสียงงอนเล็กน้อย

"รังตรงไหน เธอมาส่งปราย แม่แค่ชวนให้เธอเข้ามาตีมน้ำให้ชื่นใจอีกอย่าง...เธอบอกว่าเธอหิว แม่เลยชวนกินข้าว ใจร้ายอย่างไรมิทราบคะ คุณปราย" รัมภาทำเสียงล้อเลียน ส่งผลให้ทิพย์วารีเบ้ปากตอบ จากนั้นก็กลายเป็นเสียงหัวเราะของคนทั้งคู่

เสียงหัวเราะที่นานๆ ครั้งจะได้ยิน หลังจากที่สูญเสียหัวหน้าครอบครัวไป

เมื่อสูญเสียคำที่เชื่อกลุมร่างเพื่อบรรเทาความเหน็ดเหนื่อยจากแอร์รถยนต์ ถูกยื่นส่งให้แม่บ้านที่ออกมายืนรอรับตามหน้าที่ เปลววีไม่ได้กลับไปคอนโดฯ

ไม่มีความคิดแต่แรกด้วยซ้ำว่าจะซื้ออาหารแช่แข็งมากิน

เธอมีบ้าน...มีคนรับใช้ที่พร้อมดูแลเอาใจตลอดเวลา ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาอาหารจากร้านสะดวกซื้อตามข้ออ้าง

"ไม่กินข้าวนะ อิ่มแล้ว" เปลวรวิบอกสาวใช้

"คะ" คนได้อ่านาจนานรับ ไม่คะยันคะยอ เจ้าของบ้านจะหิวหรืออิ่มจริงหรือไม่จริง ไม่ใช่หน้าที่ที่ต้องซักไซ้ แค่ทำตามคำสั่งก็พอ

เปลวรวิเดินกลับขึ้นห้องนอนของตัวเอง ความคิดของเธอช่างว่าวุ่น นำรำคาญ แต่ในอกอุณวบ ยามนี้ถึงช่วงเวลาที่นั่งกินข้าวร่วมกับครอบครัวของลูกน้อง เธอไม่เคยเลย ไม่เคยสักวันที่จะได้นั่งร่วมโต๊ะกับครอบครัวทุกมือของทุกวัน มีแค่เธอคนเดียวที่นั่งว่างเปล่าอยู่ที่โต๊ะอาหาร อาจจะมีบางวันที่นั่งกับคนอื่น แต่มันต่างออกไป เธอไม่เคยรู้สึกอบอุ่นขนาดนี้มาก่อนเลย

น่าอิจฉาทิพย์วารีที่มีแม่มาเยี่ยมรื้อรับกลับบ้าน ส่วนเธอเมื่อมาถึงสถานที่ซุกหัวนอน กลับไม่มีใครเลย แม่บ้าน สาวใช้ ทุกคนล้วนทำตามหน้าที่ ถ้าไม่มีค่าจ้าง พวกนั้นก็จะไม่สนใจเธอ พวกเขาจะไม่เอาใจใส่เธอ นั่นคือสิ่งที่เธอตระหนักรู้

ช่วงยี่สิบสามนาฬิกา เปลวรวิอาบน้ำ เปลี่ยนมาใส่ชุดนอน สมองยังไม่หยุดครุ่นคิดถึงเรื่องราวต่างๆ นานา อาการโหยหาห่างหายไปนานแล้ว แต่มันกลับมารังควานเธอเพียงเพราะการไปบ้านของทิพย์วารีในวันนี้

แอลกอฮอล์ในแก้วใบเล็กถูกรินเข้าปาก ไหลผ่านลำคอ ก่อนจะได้ผ่านอวัยวะต่างๆ ที่อยู่ภายในร่างกาย มันถูกละลายแล้วซึมผ่านจิตใจของเธอก่อนมีหลายเรื่องให้คิด

แต่เรื่องหนึ่ง...ไม่อาจหยุดคิดได้เลย นั่นคือความสวยของทิพย์วารี เธอสนใจหล่อหน้าตั้งแต่เดินเข้าบริษัทแล้วเจอหล่อหน้านั่งเหม่อ เครื่องหน้าราวกับตุ๊กตาที่ถูกปั้นแต่งอย่างประณีตด้วยช่างทำตุ๊กตาฝีมือดี

หน้าตาแบบที่เธอชอบ บุคลิกแบบที่เธอสนใจ ทิพย์วารีมีทุกอย่างที่เธอจะสนใจได้

ในความหม่นหมองของบรรยากาศ โบหน้าสวยเย็นชาของเปลววิวกลับ
ปรากฏรอยยิ้มอ่อนโยน เธอวางแผนว่าพรุ่งนี้จะตื่นแต่เช้าเพื่อทำเรื่องบางอย่าง
ที่เพิ่งคิดขึ้นได้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)